

Bijstandsregeling vakantietoeslag 1996

SZW

19 december 1995/nr. BZ/UK/95/4372
Directie Bijstandszaken

De Minister van Sociale Zaken en
Werkgelegenheid
Gelet op artikel 46 van de Algemene
bijstandswet;

Besluit:

Artikel 1

1. In deze regeling wordt verstaan
onder:

a. *inkomen*: het inkomen, bedoeld in
artikel 47, eerste lid, van de Algemene
bijstandswet, zonder de daarin begre-
pen aanspraak op vakantietoeslag, na
aftrek van de daarover verschuldigde
loonbelasting, premies, bijdragen en
inhoudingen, bedoeld in artikel 45,
van die wet;

b. *aanspraak op vakantietoeslag*: de
aanspraak op vakantietoeslag over het
inkomen, bedoeld in artikel 46, van de
Algemene bijstandswet, na aftrek van
de daarover verschuldigde loonbelas-
ting, premies, bijdragen en inhoudin-
gen, bedoeld in artikel 45, van die wet;

c. *belastingvrije som*: de tot een
bedrag per maand omgerekende
belastingvrije som, bedoeld in artikel
20, van de Wet op de loonbelasting
1964, behorend bij de tariefgroep.

d. *tariefgroep*: de tariefgroep, bedoeld
in artikel 21 van de Wet op de loonbe-
lasting 1964, waarin de belanghebben-
de voor het betreffende inkomen is
ingedeeld;

2. Voor de toepassing van deze rege-
ling wordt de belanghebbende die
voor het inkomen is ingedeeld in
tariefgroep 5, ingedeeld in tariefgroep
4.

3. Indien de tariefgroep van de belang-
hebbende niet kan worden vastgesteld
wordt:

- de gehuwde ingedeeld in tarief-
groep 3;
- de alleenstaande ouder ingedeeld in
tariefgroep 4;
- de alleenstaande ingedeeld in tarief-
groep 2.

Artikel 2

1. Deze regeling is van toepassing op
de vaststelling van de aanspraak op

vakantietoeslag over een inkomen ont-
vangen in het kalenderjaar 1996.
2. Burgemeester en wethouders kun-
nen ten aanzien van een in artikel 4,
eerste lid, van de Invoeringswet herin-
richting Algemene Bijstandswet
bedoelde persoon de aanspraak op
vakantietoeslag over het jaar 1996, in
afwijking van artikel 4 of 5 in aanmer-
king nemen.

Artikel 3

Indien over het inkomen van de
belanghebbende aanspraak op vakan-
tietoeslag bestaat nemen burgemees-
ter en wethouders bij de vaststelling
van de hoogte van de algemene bij-
stand mede de op grond van artikel 4
of 5 berekende aanspraak op vakantie-
toeslag in aanmerking.

Artikel 4

Indien de belanghebbende jonger dan
65 jaar is wordt de aanspraak op
vakantietoeslag vastgesteld aan de
hand van de navolgende tabel, waarbij
onder 'bvs' de belastingvrije som en
onder 'ink' het inkomen wordt ver-
staan:

Artikel 5

Indien de belanghebbende 65 jaar of
ouder is, wordt de aanspraak op

Artikel 6

De Bijstandsregeling vakantietoeslag
(Stcrt. 1995, 127) wordt ingetrokken.

Artikel 7

Deze regeling treedt in werking met
ingang van 1 januari 1996.

Artikel 8

Deze regeling wordt aangehaald als:
Bijstandsregeling vakantietoeslag
1996.

Deze regeling zal met de toelichting in
de Staatscourant worden geplaatst.

's-Gravenhage, 19 december 1995.
de Minister voornoemd,
A.P.W. Melkert.

Algemene toelichting

Op grond van artikel 46 van de
Algemene bijstandswet wordt de aan-
sprak op vakantietoeslag die over een
inkomen bestaat, niet vastgesteld op
het te zijner tijd feitelijk uit te betalen
bedrag, maar wordt deze op grond
van het maandinkomen forfaitair vast-
gesteld. Reden voor deze forfaitaire
vaststelling van de aanspraak op
vakantiegeld is gelegen in de netto

bij een inkomengelijk aan of meer dan	en minder dan	bedraagt de aanspraak op vakantie toeslag:
f 0,00	94,30% bvs	8% ink
94,30% bvs	37,50% bvs + f 1317,43	8% ink – 2,99% bvs
37,50% bvs + f 1317,43	37,50% bvs + f 1422,82	0,51% bvs – 1,35% ink +
f 123,20		
37,50% bvs + f 1422,86		8% ink – f 9,86 – 3,00% bvs

vakantietoeslag vastgesteld aan de
hand van de navolgende tabel, waarbij
onder 'ink' het inkomen wordt ver-
staan:

inkomensverrekening van de bijstand.
Duidelijkheid over de netto aanspraak
op vakantiegeld bestaat niet eerder
dan bij de uitbetaling daarvan. Dit

bij een inkomengelijk aan of meer dan	en minder dan	bedraagt de aanspraak op vakantie toeslag:
f 0,00	1569,82	8% ink
1569,82		8% ink – f 1,96

betekent dat, ingeval de belanghebbende een te verrekenen inkomen ontvangt, de definitieve aanspraak op bijstand over de betreffende periode pas feitelijk kan worden vastgesteld als de uitbetaling van het vakantiegeld heeft plaatsgevonden. Dit gegeven alleen al maakt op dit moment de verrekening van het vakantiegeld tot een aanmerkelijke administratieve belasting voor de gemeenten. In de huidige systematiek geldt dat voor de vaststelling van de over de bijstandsuitkering uit te betalen vakantietoelage afzonderlijk inlichtingen dienen te worden gevraagd over het ontvangen vakantiegeld. In sommige gevallen kan het daarbij voorkomen dat blijkt dat het ontvangen vakantiegeld meer bedraagt dan de over de bijstandsuitkering opgebouwde aanspraak of dat door het vakantiegeld het totale inkomen de bijstandsnorm te boven gaat. Een en ander brengt specifieke verrekenings- en terugvorderingsproblemen met zich mee. In voorkomende gevallen biedt het feitelijk uitbetaalde vakantiegeld bovendien nog geen duidelijkheid over het bedrag dat met de bijstand moet worden verrekend namelijk indien de periode waarop het uitbetaalde vakantiegeld betrekking heeft niet samenvalt met de periode waarover bijstand is verleend. Het ontvangen vakantiegeld dient dan te worden toegerekend aan de onderscheiden periodes. Als de hoogte van het betreffende inkomen – en derhalve ook van de daarbij opgebouwde aanspraken op vakantiegeld – van maand tot maand niet gelijk was, dient de toerekening naar rato te geschieden.

Om de hier geschetste administratieve problemen te vermijden voorziet de nieuwe Algemene bijstandswet in een forfaitaire vaststelling van de – netto – aanspraak op vakantiegeld. Deze regeling voorziet in de daartoe te stellen regels.

Uitgangspunt bij de opstelling van de rekenregels is dat het op grond daarvan forfaitair vast te stellen netto vakantiegeld slechts binnen een beperkte marge mag afwijken van het feitelijk door de belanghebbende te ontvangen bedrag. Een al te grove benadering zou niet in overeenstemming zijn met het minimum-behoefte-karakter van de Algemene bijstandswet. Tegelijk dienen de te hanteren regels echter zodanig te zijn dat deze voor de gemeenten ook daadwerkelijk tot een administratieve verlichting lei-

den. De in deze regeling opgenomen bepalingen voldoen aan deze voorwaarden. Naast de hoogte van het netto maandinkomen en de leeftijd (jonger dan 65 jaar, of 65 jaar of ouder) behoeft de gemeente slechts over informatie te beschikken over de op het inkomen toegepaste tarief-groepindeling, om op grond daarvan de netto aanspraak op vakantietoelage te kunnen berekenen. Indien de tarief-groepindeling niet kan worden vastgesteld kan de gemeente belanghebbenden op basis van de leefsituatie forfaitair indelen.

Zoals uit de bijlage bij deze regeling blijkt, kan met bovengenoemde gegevens de over dat inkomen te berekenen aanspraak op vakantietoelage eenvoudig worden berekend. Hieronder wordt nader ingegaan op deze aansluiting tussen de berekende en de feitelijk ontvangen netto vakantietoelage.

In deze regeling wordt als uitgangspunt voor de berekening van de netto aanspraak op vakantiegeld van het netto maandinkomen uitgegaan. Netto inkomens vormen immers de basis voor de beoordeling van het recht op bijstand.

Uitgaande van dit netto maandinkomen zijn de volgende relaties met de netto aanspraak op vakantietoelage van belang. De netto vakantietoelage is het resultaat van de inhouding van belasting en premies op de bruto vakantietoelage. Gegeven de systematiek van de belasting en premieheffing bestaat tussen beide een bepaalde, relatief eenvoudig vast te stellen, verhouding. De bruto vakantietoelage bedraagt op zijn beurt een bepaald percentage van het bruto inkomen. Het bruto inkomen kan tenslotte worden voorgesteld als het netto inkomen vermeerderd met de ingehouden belasting en premies. Ook hierbij geldt dat, gegeven de belasting- en premieheffingsystematiek, tussen deze elementen eveneens een bepaalde, zij het minder eenvoudig vast te stellen, verhouding bestaat.

Het forfaitaire karakter van de rekenregels waarin deze regeling voorziet, komt tot uitdrukking in de aannamen die worden gemaakt ten aanzien van de over het maandinkomen en vakantiegeld verschuldigde belasting en premies alsmede van de hoogte van het percentage vakantiegeld waarop aanspraak bestaat.

Wat dit laatste betreft, wordt uitgegaan van een aanspraak op vakantie-

geld ter hoogte van 8 procent van het bruto inkomen. Op grond van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag kan ten minste op dit percentage vakantiegeld aanspraak worden gemaakt. De veronderstelde aanspraak kan er derhalve niet toe leiden dat de belanghebbende een hoger vakantiegeld wordt toegerekend dan deze in feite ontvangt. Voor zover het feitelijke vakantiegeld hoger is, leidt de gehanteerde aanname tot een onderschatting en daarmee tot een feitelijk iets te hoge uitkering. Gelet op het zeer geringe aantal gevallen dat het hier betreft, is dat geen aanleiding voor een verbijzondering van de regels.

Voor de hoogte van de verschuldigde belasting en premies wordt aangesloten bij het loonheffingsregime dat geldt op het moment van ontvangst van het inkomen waarover de aanspraak op vakantiegeld wordt vastgesteld. Voor aanspraken die in de loop van het vakantiejaar worden opgebouwd, kan het veronderstelde loonheffingsregime afwijken van het regime dat feitelijk van toepassing is op het vakantiegeld. De inhouding van loonbelasting en premies op het vakantiegeld vindt namelijk niet plaats op het moment van opbouw van de aanspraken, maar op het moment van feitelijke uitbetaling.

De verschillen zijn evenwel doorgaans beperkt tot hooguit enkele gulden per maand en blijken elkaar in de loop der jaren goeddeels op te heffen.

Voor de verschuldigde belastingen en premies wordt een onderscheid gemaakt naar personen jonger dan 65 jaar en personen van 65 jaar of ouder. De laatste groep is een aantal volksverzekeringspremies niet verschuldigd. Bovendien is er bij hen van uitgegaan dat over het ontvangen inkomen geen premies op grond van de werknemersverzekeringen verschuldigd zijn of een daaraan equivalente inhouding (vereveningsbijdrage) plaatsvindt. Hierdoor verschilt bij hen de verhouding tussen netto en bruto inkomen aanzienlijk van die van degenen jonger dan 65 jaar.

Bij degenen jonger dan 65 jaar is bij de opstelling van de rekenregels ervan uitgegaan dat de belanghebbenden verplicht verzekerd zijn op grond van de Ziekenfondswet en dat over het inkomen werknemerspremies verschuldigd zijn of een daaraan gelijke inhouding. Voor de premies werknemers-

verzekeringen wordt uitgegaan van het gemiddelde percentage zoals dat wordt gehanteerd voor de vaststelling van het netto minimumloon als koppingsgrondslag voor het sociaal minimum en voor de vereveningsbijdrage die op bruto vastgestelde uitkeringen wordt ingehouden. Deze aannamen blijken slechts in zeer beperkte mate te leiden tot een over- of onderschatting van de netto vakantietoeslag.

Bij de opstelling van deze rekenregels is geen onderscheid gemaakt tussen inkomen uit tegenwoordige arbeid en ander inkomen. Op deze categorie inkomens is een verschillende aftrek voor verwervingskosten van toepassing. De uiteindelijke effecten op de netto vakantieaanspraak zijn evenwel van dien aard dat ze binnen de marges van de eerdergenoemde uitgangspunten vallen.

Om deze reden is het bovendien niet noodzakelijk geacht om onderscheid te maken tussen inkomsten voor alleenstaande ouders voor wie tariefgroep 5 van toepassing is en alleenstaande ouders die in tariefgroep 4 zijn ingedeeld.

Evenals bij degenen jonger dan 65 jaar wordt ervan uitgegaan dat de belanghebbende van 65 jaar of ouder ziekenfondsverzekerd is.

Naast het hierboven genoemde onderscheid naar de leeftijd van de belanghebbende is uiteraard de netto inkomenshoogte van belang voor de vaststelling van het daarover te ontvangen netto vakantiegeduld en wel in verhouding tot de toepasselijke belastingvrije som, en de WAO-franchise. Door de invloed van met name deze elementen is er sprake van afwijkende verhoudingen tussen het netto maandinkomen en het netto vakantiegeduld naar gelang de hoogte van het netto maandinkomen.

Als het inkomen onder de belastingvrije som ligt, worden daarover geen belasting en premies volksverzekeringen ingehouden, zodat – afgezien van de overhevelingstoeslag – het netto inkomen gelijk is aan het bruto inkomen.

Bij dergelijke inkomens vindt ook geen inhouding plaats op het vakantiegeduld, terwijl daarover wel een overhevelingstoeslag wordt toegekend. In dit inkomenstraject is de netto verhouding tussen het vakantiegeduld en het maandinkomen dan ook dezelfde als de bruto verhouding.

Bij hogere maandinkomens is er ten

gevolge van het inkomensafhankelijke effect van de belastingvrije som geen sprake van een evenredige verhouding tussen het netto en het bruto maandinkomen. Voor de herleiding van het bruto maandinkomen – en daarmee van het bruto en vervolgens het netto vakantiegeduld – is de verhouding tussen het inkomen en de toepasselijke belastingvrije som doorslaggevend.

De volgens deze uitgangspunten en aannamen opgestelde rekenregels hebben een grote mate van nauwkeurigheid. Over het algemeen zijn de verschillen met de feitelijk uit te betalen netto vakantietoeslag beperkt tot bedragen die ruim onder de f 1 per maand liggen. Bij inkomens waarbij de loonheffing plaatsvindt door indeling van belanghebbende in tariefgroep 1, is sprake van een wat grotere afwijking. Deze blijft doorgaans beperkt tot f 1 à f 2 per maand en kan zowel in het voordeel als in het nadeel van de uitkeringsontvanger zijn. Omdat een in deze tariefgroep ingedeeld inkomen over het algemeen erop wijst dat de belanghebbende zijn fiscale faciliteiten niet volledig heeft benut, kunnen deze inkomens bovendien slechts in relatieve uitzonderingsgevallen voorkomen. Deze verschillen zijn alleszins aanvaardbaar.

De op grond van dit besluit forfaitair vastgestelde vakantieaanspraak laat in beginsel geen correcties meer toe.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 In dit artikel worden omschrijvingen gegeven van enkele in deze regeling voorkomende begrippen.

Voor de hier niet omschreven termen zijn de begripbepalingen van de wet zelf van toepassing.

Het begrip 'inkomen' dat het uitgangspunt vormt voor de berekening van de aanspraak op vakantiegeduld, sluit aan bij het inkomensbegrip van de artikelen 45 en 47 van de wet. Het gaat om het in het kader van de bijstandverlening gebruikelijke netto maandinkomen, dat wil zeggen na aftrek van premies en loonbelasting. Vergoedingen van de werkgever worden niet tot het inkomen gerekend. In afwijking van artikel 47 van de wet behoort de aanspraak op vakantiegeduld uiteraard niet tot het inkomensbegrip. De volgens deze regeling vast te stellen aanspraak op vakantietoeslag is,

zoals blijkt uit de definitie in onderdeel b, eveneens een netto bedrag.

Voor de berekening van de netto aanspraak op vakantiegeduld is, naast onder andere de hoogte van het inkomen, de op dat inkomen toegepaste belastingvrije som van belang, dat wil zeggen de belastingvrije som behorend bij de tariefgroep waarin de belanghebbende voor het betreffende inkomen voor de loonheffing is ingedeeld. Hierbij is van belang dat, als de belanghebbende meer dan één te verrekenen inkomen ontvangt, voor deze inkomens onder het huidige fiscale regime een verschillende tariefgroepindeling van toepassing kan zijn. Het hier omschreven begrip sluit aan bij de feitelijke tariefgroep waarin het inkomen is ingedeeld en niet de tariefgroepindeling waarop de belanghebbende aanspraak kan maken.

Dit staat uiteraard niet in de weg voor een afwijkende inkomensvaststelling, op grond van onder meer artikel 42 van de Algemene bijstandswet, als de belanghebbende verwijtbaar geen gebruik maakt van een gunstiger tariefgroepindeling. Omdat in deze regeling wordt uitgegaan van maandinkomens, wordt de belastingvrije som herleid tot een bedrag per maand.

Overigens zal bij de verrekening van de inkomsten en dus ook bij de toepassing van het besluit niet altijd bekend zijn in welke tariefgroep de belanghebbende voor het te verrekenen inkomen is ingedeeld. Daarom is er voor gekozen om in die gevallen uit te gaan van een forfaitaire indeling op basis van het uitkeringstype. Dat wil zeggen een alleenstaande wordt ingedeeld in tariefgroep 2, een alleenstaande ouder in tariefgroep 4 en de gehuwde in tariefgroep 3. Bij deze forfaitaire indeling in tariefgroepen is geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat de belanghebbende meerdere inkomens heeft waarvan de hoogte zodanig is dat indeling in tariefgroep 1 of 2 volgt. Zo is bij echtparen ervan uitgegaan dat er één inkomen is, waarbij de basisaftrek is overgeheveld naar de partner. *Artikel 2* De in deze regeling gegeven rekenregels sluiten aan op de voor de belasting en premieheffing toepasselijke percentages en bedragen voor het kalenderjaar 1996. Deze regels kunnen derhalve alleen van toepassing zijn op inkomens die in dat jaar worden ontvangen. Hoewel dat over het algemeen samenvalt, is niet van belang op

welk jaar dat inkomen betrekking heeft, maar in welk jaar het feitelijk is ontvangen. In de regel zal het geen probleem zijn om vast te stellen in welk jaar een inkomen is ontvangen. Om deze aansluiting bij de belasting en premieheffing te verzekeren, dienen hierbij in voorkomende gevallen de criteria te worden gevolgd die de loonbelasting hiervoor hanteert. In het incidentele geval dat over een inkomen uit een voorafgaand jaar de aanspraak op vakantiegeld moet worden vastgesteld, kan de gemeente in beginsel geen gebruik maken van deze rekenregels. Het ligt voor de hand dat de gemeente dan uitgaat van het feitelijk netto ontvangen vakantiegeld.

In beginsel treedt dit besluit in werking op hetzelfde moment als dat waarop de Algemene bijstandswet in werking treedt. Indien burgemeester en wethouders het wenselijk achten om ook voor de lopende gevallen in 1996 op de nieuwe systematiek over te stappen, bijvoorbeeld om voor de opbouw van de vakantieuitkering in 1997 één regime van toepassing te laten zijn, dan krijgen zij daartoe de bevoegdheid.

Artikel 3 Met nadruk zij er hier op gewezen dat het forfaitaire karakter van deze regeling beperkt blijft tot de vaststelling van een aanspraak op vakantietoelage, en niet op de aanwezigheid van een dergelijke aanspraak als zodanig. Als over een inkomen geen aanspraak op vakantietoelage bestaat, zoals doorgaans het geval is bij alimentatie of een particulier ouderdomspensioen, is toepassing van deze regeling derhalve niet aan de orde. Er is dan immers geen sprake van een aanspraak op vakantietoelage die dient te worden vastgesteld.

Artikel 4 Bij de opstelling van deze rekenregels is uitgegaan van het bruto-netto traject zoals dat geldt voor inkomens uit tegenwoordige arbeid. Specifiek voor deze inkomsten is het verwervingskostenforfait. Deze zogeheten 8-procentsregeling is in de rekenregels verwerkt.

Bij deze rekenregels geldt, evenals bij die van artikel 5, dat bij personen die voor een inkomen in tariefgroep 1 zijn ingedeeld, het 'bvs-gedeelte' van de rekenregel op 0 wordt gesteld.

In een dergelijke situatie is op een inkomen van bijvoorbeeld f 1500, per maand de laatste regel van toepassing (het inkomen is immers hoger dan f 1435,17) en bedraagt de netto aan-

spraak op vakantiegeld derhalve (8% * f 1500) – f 9,86.

In de bijlage bij deze regeling is een schema opgenomen waarin de toe te passen rekenregels per tariefgroep zijn uitgesplitst en waarin de verwijzingen naar de relevante basisaftrek zijn vervangen door concrete bedragen. Voor een eventuele handmatige berekening is een dergelijke opzet eenvoudiger dan de hier voor de tariefgroepen 1, 2, 3 en 4 gegeven formules.

Alleenstaanden die kinderen jonger dan 12 jaar ter verzorging hebben, komen in aanmerking voor de aanvullende alleenstaande-oudertoelage van tariefgroep 5. Deze houdt in dat de belastingvrije som wordt verhoogd met 6 procent van het belastbare inkomen uit arbeid. Zoals in het algemene deel van deze toelichting is vermeld zijn de uiteindelijke verschillen in vakantieuitkering tussen in tariefgroep 4 en 5 ingedeelde personen zodanig dat deze aanvaardbaar worden geacht.

Artikel 5 De in dit artikel opgenomen rekenregels zijn van toepassing op inkomens ontvangen door personen van 65 jaar of ouder. In het algemene gedeelte van deze toelichting is al opgemerkt dat de verhouding tussen netto en bruto inkomen aanzienlijk verschilt van die van degenen jonger dan 65 jaar.

Artikel 6 De Bijstandsregeling vakantietoelage die is gepubliceerd in de Staatscourant van 5 juli 1995, nr. 127 was, evenals de bijstandsnormen in de nieuwe Algemene bijstandswet, gebaseerd op belasting- en premietarieven van 1992. Nu de tarieven voor 1996 bekend zijn kan die regeling, die geen effectieve werking heeft gehad, per 1-1-1996 komen te vervallen.

Artikel 7 Met de datum van inwerking-treding van deze regeling wordt aangesloten op de datum van inwerking-treding van de Algemene bijstandswet. Bij besluit van 12 april 1995, Stb. 201 is die vastgesteld op 1 januari 1996.

*De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A.P.W. Melkert.*

Bijlage bij Bijstandsregeling vakantietoeslag 1996

Tabel ten behoeve van de berekening van de vakantietoeslag voor personen jonger dan 65 jaar naar tariefgroep en voor personen van 65 jaar of ouder

	Personen jonger dan 65 jaar die voor het inkomen zijn ingedeeld in tariefgroep								Personen van 65 jaar of ouder	
	1		2		3		4			
Belastingvrije som (bvs)	(0)		(7003)		(14006)		(12606)		(0)	
Bij een netto inkomen per maand:			< f 550,32		< f 1100,64		< f 990,62		< f 1569,82	
bedraagt de netto aanspraak op vakantietoeslag:			8% ink		8% ink		8% ink		8% ink	
Bij een netto inkomen per maand:	< f 1317,43		< f 1536,27		< f 1755,12		< f 1711,37			
bedraagt de netto aanspraak op vakantietoeslag:	8% ink	8% ink	- f 17,45	8% ink	- f 34,90	8% ink	- f 31,41			
Bij een netto inkomen per maand:	< f 1422,82		< f 1641,66		< f 1860,51		< f 1816,76			
bedraagt de netto aanspraak op vakantietoeslag:	f 123,20 - 1,35% ink	f 126,00 - 1,35% ink		f 128,80 - 1,35% ink		f 128,40 - 1,35% ink				
Bij een netto inkomen per maand:	≥ f 1422,82		≥ f 1641,66		≥ f 1860,51		≥ f 1816,76		≥ f 1569,82	
bedraagt de netto aanspraak op vakantietoeslag:	8% ink	- f 9,86	8% ink	- f 27,37	8% ink	- f 44,88	8% ink	- f 41,38	8% ink	- f 1,96